

ARSENAS LIUPENAS,
vagis džentelmenas

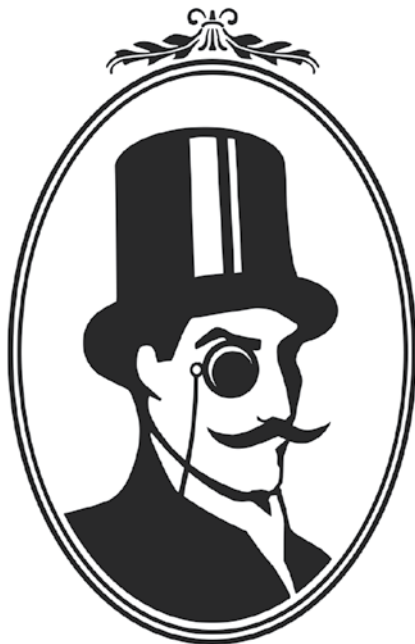

Maurice Leblanc

MAURICE LEBLANC

ARSENAS LIUPENAS,
vagis džentelmenas

Romanas

Iš prancūzų kalbos vertė
STASĖ BANIONYTĖ

TURINYS

I. Arseno Liupeno areštas	7
II. Arsenas Liupenas kalėjime	27
III. Arseno Liupeno pabėgimas	53
IV. Paslaptینگasis keleivis	81
V. Karalienės vėrinys	103
VI. Širdžių septynakė	125
VII. Ponios Ember seifas	171
VIII. Juodasis perlas	187
IX. Herlokas Šolmsas atvyksta per vėlai	207

I

ARSENO LIUPENO AREŠTAS

Keista kelionė! O juk taip gerai prasidėjo! Palankesnių ženklų dar niekada nėra buvę. „Provansas“ – greitasis transatlantinis laivas, vadovaujamas kuo maloniausio kapitono. Į jį susirinko puiki publika. Mezgėsi santykiai, buvo organizuojamos pramogos. Mums susidarė nuostabus įspūdis, kad esame atskirti nuo pasaulio, palikti patys sau nežinomoje saloje, vadinasi, priversti suartėti vieni su kitais.

Ir mes artėjome...

Ar kada nors pagalvojote, koks nepaprastas ir nenusipėjamas būna sambūris žmonių, dar vakar nepažinojusių vienas kito ir keletą dienų turėsiانčių kuo glaudžiausiai gyventi tarp beribio dangaus ir bekraštės jūros, drauge atlaikyti vandenyno rūstybę, grėsmingas bangų atakas ir veidmainišką miegančių vandenų ramybę?

Iš esmės tai visas gyvenimas, nugyventas kaip tragiška santrumpa, su savo audromis ir didingais įvykiais, monotonija ir įvairumu: galbūt todėl šia trumpa kelione, kurios pabaigą jau matome vos ją pradėję, mėgaujamės su tokia karštligiška skuba, su tokiu neregėtu geidulingumu.

Bet jau kelerius metus vyksta kažkas, dėl ko kelionės jaudulys dar labiau padidėja. Mažytė plaukiojanti salelė vis tiek priklauso nuo šio pasaulio, nors tariesi nuo jo pabėgęs. Egzistuoja ryšys, kuris atvirame vandenyne pamažu trūkinėja ir tame pačiame atvirame vandenyne pamažu vėl mezgasi. Bevielis telegrafas! Šauksmas iš kitos planetos, iš kurios naujienos gaunamos pačiu paslaptingiausiu būdu! Vaizduotė nepajėgia nupiešti net geležinių vielų, kurių vidumi slysta nematomi pranešimai. O čia paslaptis dar painesnė, dar poetiškesnė, ir, norint paaiškinti šį naują stebuklą, reikia pasitelkti vėjo sparnus.

Taigi pirmąsias valandas jautėmės sekami, lydimi ir net aplenkti to tolimo balso, kartkartėmis kuriam nors iš mūsų pašnibždančio keletą žodžių iš tenai. Su manimi pasikalbėjo du draugai. Dešimt, dvidešimt kitų per erdves atsiuntė mums liūdnuosius ar linksmuosius atsiveikinius.

Be to, antrą dieną už penkių šimtų mylių nuo Prancūzijos krantų, audringą popietę, bevielis telegrafas perdavė mums štai tokio turinio telegramą:

Jūsų laive yra Arsenas Liupenas, šviesiaplaukis, su žaizda dešinės rankos dilbyje, keliauja vienas pirmąja klase, pasivadinęs R...

Tą pat valandėlę tamsiame danguje smarkiai trenkė griaustinis. Elektros bangos nutrūko. Likusi telegramos dalis mūsų nepasiekė. Vardo, po kuriuo slėpėsi Arsenas Liupenas, buvo sužinota tik pirmoji raidė.

Jei tai būtų buvusi kitokia naujiena, neabejoju, telegrafo tarnautojai, laivo komisarai ir kapitonas būtų skrupulingai išsaugoję paslaptį. Tačiau šis įvykis buvo vienas iš tokių, dėl kurių pažeidžiamas net griežčiausias slaptumas. Tą pačią dieną šitai kažkaip išaiškėjo ir mes visi sužinojome, kad tarp mūsų slapstosi garsusis Arsenas Liupenas.

Tarp mūsų yra Arsenas Liupenas! Nepagaunamas vagis, apie kurio žygdarbius laikraščiai rašė jau ištisus mėnesius! Mįslingas personažas, su kuriuo senasis Ganimaras, mūsų geriausias policininkas, stojo į mirtiną dvikovą ir tos dvikovos peripetijos rutuliojosi taip vaizdingai! Arsenas Liupenas, užgaidus džentelmenas, dirbantis tik pilyse ir svetainėse, tas, kuris, vieną naktį įsilaužęs pas baroną Šormaną, išėjo tuščiomis rankomis, palikęs savo vizitinę kortelę su tokiu užrašu: *„Arsenas Liupenas, vagis džentelmenas, sugrįš, kai baldai bus autentiški.“* Arsenas Liupenas, vyras tūkstančiu pavidalų, – čia vairuotojas, čia tenoras, čia lažybų tarpininkas, šeimos sūnus, paauglys, senis, komivojažierius iš Marselio, rusų daktaras, ispanų toreadoras!

Tik pamanykit: Arsenas Liupenas, vaikštinėjantis po palyginti mažą transatlantinio laivo plotą – ką aš sakau? – po šį ankštą pirmos klasės kampelį, kuriame keleiviai susiduria kas

akimirką, po šį valgomąjį, po šią svetainę, po šį rūkomąjį! Gal Arsenas Liupenas – štai šis ponas... arba anas... gal mano stalo kaimynas... kajutės draugas...

– Ir tai truks dar penkias paras po dvidešimt keturias valandas! – rytojaus dieną sušuko panelė Nelė Anderdaun. – Tai nepakenčiama! Tikiuosi, jis bus areštuotas.

Paskui ji kreipėsi į mane:

– Pone Andrezy, jūs jau spėjote susibičiuliauti su kapitonu, tai gal ką nors žinote?

Labai norėjau ką nors žinoti, kad patikčiau panelei Nelei! Ji buvo viena iš tų nuostabių būtybių, iškart užimančių matomiausią vietą visur, kur tik pasirodo. Jų grožis akina, kaip ir turtas. Jos turi savo palydą, gerbėjų, dūsautojų.

Užauginta Paryžiuje prancūzės motinos, dabar ji vyko pas tėvą, turtuolį Anderdauną, į Čikagą. Merginą lydėjo jos draugė ledi Džerland.

Nuo pat pirmos valandos pasirinkau kandidatę flirtui. Bet kelionėje intymumas atsiranda greitai ir aš, iškart pakerėtas jos žavesio, per daug susijaudindavau, kai didelės juodos akys susitikdavo su manosiomis. Tačiau Nelė visai palankiai žiūrėjo į pagarbos ženklus, kuriuos jai rodžiau. Teikėsi juoktis iš mano sąmojų, domėjosi anekdotais. Į mano paslaugumą lyg ir atsakė miglota simpatija.

Nerimą galėjo kelti tik vienas varžovas, gana gražus vaikinąs, elegantiškas, santūrus, ir kartais jo tylų būdą ji, regis, vertindavo labiau nei mano paryžietišką laisvumą.

Kai panelė Nelė į mane kreipėsi, jis kaip tik buvo ją apsupusių gerbėjų būrelyje. Mes sėdėjome ant denio, patogiai įsitaisę supamuosiuose krėsluose. Vakaryktė audra nušlavė dangų. Oras buvo nuostabus.

– Nieko tiksliai nežinau, panele, – atsakiau, – bet argi mes patys negalėtume atlikti tyrimo taip pat gerai, kaip ir senasis Ganimaras, asmeninis Arseno Liupeno priešas?

– Oho! Jūs labai skubate!

– Kodėl? Argi problema tokia sudėtinga?

– Labai sudėtinga.

– Jūs užmirštate mūsų turimus duomenis, kurie padėtų ją išspręsti.

– Kokius duomenis?

– Pirmą, Liupenas pasivadinęs ponu R...

– Gana nekonkretus požymis.

– Antra, jis keliauja vienas.

– Nejau jums šito pakanka?

– Trečia, jis šviesiaplaukis.

– Na ir kas?

– Ogi tas, kad mums telieka patikrinti keleivių sąrašą ir atmesti tuos, kurie netinka.

Sąrašą aš turėjau kišenėje. Išsitraukęs perbėgau jį akimis.

– Pirmiausia pažymiu, kad yra tik trylika asmenų, kurių inicialai atkreipia mūsų dėmesį.

– Tik trylika?

– Pirmoje klasėje – taip. Iš tų trylikos ponų R..., kaip patys galite įsitikinti, devyni keliauja su žmonomis, vaikais ir

tarnais. Lieka keturi vieniši asmenys: markizas de Reiverdenas...

– Ambasados sekretorius, – pertraukė panelė Nelė, – aš jį pažįstu.

– Majoras Rosonas...

– Jis mano dėdė, – pasakė kažkas.

– Ponas Rivolta...

– Esu! – sušuko vienas iš mūsų, italas, kurio veidas buvo apžėlęs gražia juodut juodutėle barzda.

Panelė Nelė nusijuokė.

– Ponas ne visai šviesiaplaukis.

– Tada, – pasakiau, – esame priversti padaryti išvadą, kad nusikaltėlis – paskutinis sąrašo asmuo.

– Kitaip tariant?

– Kitaip tariant, ponas Rozenas. Ar kas nors pažįsta poną Rozeną?

Visi tylėjo. Tik panelė Nelė, atsisukusi į tylųjį jaunuolį, kurio atkakliai jai rodomas dėmesys kėlė man nerimą, paklausė:

– Pone Rozenai, kodėl nieko neatsakote?

Visų akys nukrypo į jį. Jis buvo šviesiaplaukis.

Prisipažinsiu, mane ištiko lengvas šokas. Susirinkusiuosius prislėgusi nejauki tylą liudijo, kad ir kitiems užėmė kvapą. Beje, tai buvo kvaila, nes šio pono elgesyje nepastebėjome nieko, dėl ko jį būtume galėję įtarti.

– Kodėl neatsakau? – pakartojo jis. – Ogi todėl, kad, kaip vienišas keleivis, be to, šviesiaplaukis, jau atlikau tokį pat

tyrimą ir priėjau tokią pat išvadą. Taigi, mano nuomone, turiu būti areštuotas.

Tardamas šiuos žodžius, jis atrodė keistai. Jo plonos lūpos, panašios į du tiesius brūkšnius, dar labiau suplonėjo ir išbalė. Akis išvagojo raudonos gyslės.

Žinoma, jaunuolis juokavo. Tačiau jo veidas ir elgesys padarė mums įspūdį. Panelė Nelė naiviai paklausė:

– Bet jūs neturite žaizdos?

– Teisybė, – atsakė jis, – žaizdos man trūksta.

Nervingu judesiu atsismaukęs rankovę, jis parodė ranką. Bet mane staiga pervėrė mintis. Mano akys susitiko su panelės Nelės akimis: jis parodė kairę ranką.

Garbės žodis, šią pastabą jau buvau beištariąs garsiai, bet mūsų dėmesį nukreipė vienas įvykis. Pas mus atbėgo ledi Džerland, panelės Nelės draugė.

Ji buvo sukrėsta. Mes ją apspitom, ir ji vargais negalais įstengė sušnibždėti:

– Mano papuošalai, mano perlai!.. Viskas paimta!..

Ne, kaip vėliau sužinojome, paimta buvo ne viskas: vagis atsirinko!

Iš deimantais nusagstytos žvaigždės, šlifuočių rubinų pakabučio, sutraukytų vėrinių ir apyrankių buvo paimti ne stambiausi akmenys, o gražiausi ir brangiausi, tokie, kurių vertė didžiausia ir kuriems reikia mažiausiai vietos. Apsodai gulėjo ant stalo. Aš juos mačiau, visi matėme, netekusius puošmenų, tarytum gėles, kurioms nuplėšti gražiausi spalvoti žiedlapiai.

Ir visą tą darbą reikėjo atlikti, kol ledi Džerland gėrė arbatą, vidury dienos, koridoriuje, po kuri vaikšto daugybė žmonių, reikėjo išlaužti kajutės duris, surasti maišelį, tyčia nukištą į skrybėlaitės dėžės dugną, atrišti jį ir išsirinkti brangenybes!

Visiems išsiveržė tas pats šūksnis. Visi keleiviai, sužinoję apie vagystę, buvo tos pačios nuomonės: tai Arsenas Liupeinas. Ir tikrai tai buvo jo metodas – sudėtingas, paslaptingas, nesuvokiamas... tačiau logiškas, nes paslėpti visus papuošalus, tokią griozdišką masę, būtų buvę sunku, o su pavieniais daikčiukais, perlais, smaragdais ir safyrais, vargo kur kas mažiau!

Per pietus atsitiko štai kas: dvi vietos, Rozenui iš dešinės ir iš kairės, liko tuščios. O vakare pasklido žinia, kad jį pasikvietė laivo kapitonas.

Jo areštas, kuriuo niekas neabejojo, atnešė tikrą palengvėjimą. Visi laisviau atsiduso. Vakare keleiviai žaidė įvairius žaidimus. Šoko. Ypač linksmas buvo panelė Nelė, ir tas jos vėjavaikiškas linksmumas mane įtikino, kad Rozeno dėmesys, iš pradžių galėjęs jai patikti, dabar jau užmirštas. Jos žavesys galutinai mane pakerėjo. Apie vidurnaktį, šviečiant giedrai mėnesienai, išreiškiau jai savo atsidavimą su dideliu jauduliu, kurio ji, regis, nemaž neniekino.

Tačiau rytojaus dieną, visų nuostabai, paaiškėjo, kad prieš Rozeną surinktų įkalčių nepakanka ir jis laisvas.

Stambaus Bordo pirklio sūnus pateikė visiškai tvarkingus dokumentus. Be to, jam ant rankų nebuvo nė menkiausios žaizdelės.

– Dokumentai! Gimimo liudijimai! – sušuko Rozeno priešai. – Arsenas Liupenas jums jų ištrauks, kiek tik norėsit! O dėl žaizdos, tai jis jos neturėjo arba panaikino žymes!

Jiems buvo paprieštarauta, kad vagystės metu Rozenas – šitai įrodyta – vaikštinėjo ant denio. Į tai jie atkirto:

– Argi tokiam patyrusiam vagiui, kaip Arsenas Liupenas, būtina dalyvauti jo vykdomame nusikaltime?

Be to, atmetus visus priešiškus samprotavimus, buvo vienas punktas, dėl kurio negalėjo ginčytis net didžiausi skeptikai. Kas dar, išskyrus Rozeną, keliavo vienas, buvo šviesiaplaukis ir turėjo vardą, prasidedantį R raide? Kas kitas, jei ne Rozenas, buvo minimas telegramoje?

Ir kai Rozenas, likus keletui minučių iki pietų, drąsiai žengė prie mūsų būrelio, panelė Nelė ir ledi Džerland atsistojo ir nuėjo.

Tai buvo tikrų tikriausia baimė.

Po valandos laivo tarnautojai, jūrininkai ir visų klasių keleiviai paleido per rankas aplinkraštį: ponas Luji Rozenas žadėjo dešimties tūkstančių frankų* sumą tam, kuris demaskuos Arseną Liupeną arba suras, pas ką yra vogti brangakmeniai.

– Ir jei niekas man nepadės susidoroti su tuo banditu, – pareiškė Rozenas kapitonui, – aš pats jį nubausiu.

Rozenas prieš Arseną Liupeną, arba veikia, anot pasklidusių gandų, pats Arsenas Liupenas prieš Arseną Liupeną, – tai gi kova turėjo būti įdomi!

* Ar reikia priminti, kad tais laikais, kai rašė Morisas Leblanas, franko vertė buvo ne tokia, kaip dabar? (Leidėjo pastaba.)

Ji truko dvi dienas.

Žmonės matė Rozeną šmirinėjantį kairėn ir dešinėn, įsimačiusį tarp personalo, klausinėjantį, ieškantį. Jo slankiojantis šešėlis buvo pastebėtas ir naktį.

Kapitonas savo ruožtu nepagailėjo energijos. „Provansas“ buvo apverstas nuo viršaus ligi apačios, išsniukštinėti visi kameliai. Buvo iškrėstos visos be išimties kajutės, prasimetus labai pateisinama dingstimi, kad daiktai gali būti paslėpti bet kur, tik ne nusikaltėlio kajutėje.

– Juk galiausiai jie ką nors suras, ar ne? – klausinėjo mane panelė Nelė. – Kad ir koks burtininkas, deimantų ir perlų jis negali paversti nematomais.

– Gali, – atsakiau jai, – arba reikėtų išnaršyti mūsų skrybėlių, švarkų pamušalus ir viską, kuo esame apsivilkę.

Ir parodyčiau jai savo kodaką, 9x12, kuriuo nepailsdamas fotografavau ją įvairiausiomis pozomis.

– Ar nemanote, kad vien aparate, ne didesniame už štai šitą, pakaktų vietos visiems ledi Džerland brangakmeniams? Apsimeti fotografuojąs vaizdus, ir baigtas kriukis.

– Bet aš girdėjau, kad nėra tokio vagies, kuris nepalikėtų kočių nors pėdsakų.

– Vienas yra: tai Arsenas Liupenas.

– Kodėl?

– Kodėl? Todėl, kad jis galvoja ne vien apie vykdomą vagystę, bet ir apie visas aplinkybes, kurios galėtų jį išduoti.

– Iš pradžių jūs labiau pasitikėjote.

- Paskui pamačiau, kaip jis dirba.
- Kas, jūsų nuomone, dabar bus?
- Mano nuomone, tik gaišamas laikas.

Ir iš tiesų kratos nedavė jokių rezultatų, arba davė tokių, kurie neatitiko visuotinių pastangų: buvo pavogtas kapitono laikrodis.

Įniršęs jis ieškojo vagies su dvigubu įkarščiu ir dar uoliau sekė Rozeną, su kuriuo buvo keletą kartų susitikęs. Žavinga ironija: rytojaus dieną laikrodis buvo rastas tarp prisegamų vyriausiojo kapitono padėjėjo apykaklių.

Visa tai atrodė kaip stebuklas ir puikiai iliustravo humoristinį Arseno Liupeno metodą: taip, jis buvo vagis, bet sykiu ir mėgėjas. Žinoma, jis dirbo iš pomėgio ir iš pašaukimo, bet sykiu ir dėl smagumo. Susidarė įspūdis, kad tas ponas linksminasi žiūrėdamas pjesę, kurią pats verčia žmones vaidinti, ir už kulisų visa gerkle kvatoja iš savo sąmojų ir savo sukurtų situacijų.

Tai jau tikrai, jis – savo srities menininkas, ir aš, stebėdamas niūrų, atkaklų Rozeną, galvodamas apie dvigubą vaidmenį, kurį, be abejonės, vaidina šis įdomus žmogus, negalėjau kalbėti apie jį be savotiško susižavėjimo.

Negana to, praeitą naktį budintis karininkas tamsiausioje denio vietoje išgirdo aimanas. Jis priėjo artyn. Ten gulėjo žmogus: jo galva buvo apvyniota pilku, labai storu šaliku, riešai surišti plona virvele.

Karininkas jį išlaisvino. Jis buvo pakeltas nuo grindų, apgaubtas rūpesčiu.

Tas žmogus buvo Rozenas.

Tai buvo Rozenas, pasivaikščiojimo metu užpultas, parbloktas ir apvogtas. Vizitinėje kortelėje, smeigtuku prisegtoje prie drabužių, buvo parašyta:

Arsenas Liupenas su dėkingumu priima dešimt tūkstančių pono Rozeno frankų.

Iš tiesų pavogtoje piniginėje buvo dvidešimt tūkstančių frankų banknotų.

Žinoma, nelaimėlis buvo apkaltintas pats surengęs pasikėsinimą į save. Tačiau jis nebūtų galėjęs taip susirišti, be to, rašysena vizitinėje kortelėje visiškai skyrėsi nuo Rozeno ir net buvo stulbinamai panaši į Arseno Liupeno rašyseną, tokią, kokia buvo perspausdinta sename laikraštyje, rastame laive.

Taigi Rozenas buvo ne Arsenas Liupenas. Rozenas buvo Rozenas, Bordo pirklio sūnus! O Arsenas Liupenas dar kartą patvirtino esąs „Provanse“, ir koku grėsmingu būdu!

Keliautojus apėmė siaubas. Jie nedrįso likti vieni kajutėse ir dar labiau bijojo nuklysti į nuošalesnes vietas. Apdairiai būrėsi grupelės žmonių, ieškančių patikimos draugijos. Bet net patiems artimiausiems kliudė instinktyvus nepasitikėjimas. Mat grėsmę kėlė ne konkretus, todėl ir ne toks pavojingas, asmuo. Arsenas Liupenas dabar buvo... kiekvienas iš mūsų. Įaudrinta vaizduotė apdovanojo jį stebuklinga, beribe galia. Manėme jį gebant persikūnyti į netikėčiausius personažus, tapti čia garbinguoju majoru Rosonu, čia kilniuojau markizu de Reiverdeno arba net, – dabar jau niekas nepaisė kaltinančios pirmosios

raidės, – arba net kuriuo nors visiems pažįstamu keleiviu, turinčiu žmoną, vaikų ir tarnų.

Pirmosios bevieliu telegrafu atsiųstos telegramos nepranešė jokių naujienų. Bent jau kapitonas mums jų neperdavė, ir tokia tylą mūsų anaip tol neguodė.

Paskutinė diena mums atrodė tiesiog nesibaigianti. Gyvenome kankinamu nelaimės laukimu. Šįsyk tai bus ne vagystė, ne paprastas užpuolimas, tai bus nusikaltimas, gal net žmogžudystė. Negalimas daiktas, kad Arsenas Liupenas tenkintųsi tais nugvelbtais blizgučiais. Juk jis tapo absoliučiu laivo šeimininku, vadovybė buvo bejėgė: jam tereikėjo panorėti, ir viskas buvo leista, jis turėjo lėšų ir galėjo gyventi tokį gyvenimą.

Prisipažinsiu, man tai buvo palaimingos valandos, nes per jas pelniau panelės Nelės pasitikėjimą. Sujaudinta tokios daugybės įvykių, nerami iš prigimties, greta manęs ji spontaniškai ieškojo globos, saugumo, ir aš buvau laimingas, galėdamas jai tai suteikti.

Širdies gilumoje laiminau Arseną Liupeną. Argi ne jis mus suartino? Argi ne jo dėka turėjau teisę pasiduoti gražiausioms svajonėms? Meilės svajonėms, ir ne tokioms jau chimeriškom, – kodėl gi šito neprisipažinus? Andrezy šeima kilusi iš geros Puatu giminės, bet jų herbo paausšinimai šiek tiek aptrupėję ir man atrodo bajorui visai ne gėda galvoti, kaip savo vardui sugrąžinti prarastą spindesį.

Šios svajonės, jaučiau, nėra nežeidė Nelės. Šypsančios merginos akys leido man jas puoselėti. Švelnus balsas žadino viltis.

Iki paskutinės valandėlės stovėjome vienas šalia kito, atsiėmę į falšbortą, ir žiūrėjome į priešais slenkančią Amerikos krantų liniją.

Paieškos buvo nutrauktos. Mes laukėme. Visi, pradėdant pirmąją klasę ir baigiant tarpdėniu, knibždančiu nuo emigrantų, laukėme lemiamos minutės, kai pagaliau išaiškės neatspėjama mįslė. Kas yra Arsenas Liupenas? Po kokių vardu, po kokia kauke slepiasi garsusis Arsenas Liupenas?

Ir ta lemiama minutė atėjo. Net jei gyvensiu šimtą metų, niekada neužmiršiu nė menkiausios smulkmenos.

– Kokia jūs išblyškusi, panele Nele, – tariau savo bendrakeivei, kuri buvo labai nusilpusi ir rėmėsi į mano ranką.

– O jūs! – atsakė ji. – Jūs visas persimainęs!

– Tik pagalvokit! Ši akimirka tokia jaudinanti, ir aš laimingas, galėdamas ją išgyventi šalia jūsų, panele Nele. Manau, retkarčiais prisiminsite...

Uždususi, apimta karštinės, ji manęs nesiklausė. Nusileido laivo trapas. Bet mums dar nebuvo leidžiama juo žengti: pirmiausia į laivą sulipo muitininkai, uniformuoti pareigūnai, policininkai.

Panelė Nelė sušnibždėjo:

– Tuoju paaiškės, kad Arsenas Liupenas paspruko kelionės metu, ir aš tuo nesistebėčiau.

– Galbūt jis verčiau pasirinko mirtį, o ne gėdą, ir šoko į Atlantą, kad nebūtų areštuotas.

– Nesijuokit, – suirzo ji.

Skaitykite likusius
220 iš **240** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Maurice'o Leblanc'o herojus Arsenas Liupenas – aristokratiškas, elegantiškas, rafinuotas, šmaikštus, žavus, gudrus prancūzas... ir tikriausiai genialiausias vagis pasaulyje!

Vargšams ir nekaltiesiems Liupenas ne priešas – atvirksčiai, nuoširdus jo dosnumas dažnai juos gelbėja iš beviltišku situacijų. Apdovanotas puikiu humoro jausmu, mėgstantis prabangą ir moteris, jis sugeba lengvai persikūnyti, virsti neatpažįstamu, apsimesti visai kitu personažu. Liupenas šiek tiek panašus į Robiną Hudą – vagia iš turtingųjų ne tik sau, bet ir vargšantiems. Jo taikiny – turtingieji ir galingieji, bei detektyvas, bandantis sutrukdyti jo šeliojimams.

Prancūziškasis herojus tapo toks pat populiarus, kaip britiškasis jo amžininkas Šerlokas Holmsas. Maurice'as Leblanc'as parašė net 20 knygų apie Arseną Liupeną, kurios sulaukė dar ir daugybės tęsinių. Šioje knygoje surinktos sąmojo fejerverkais žaižaruojančios geriausios istorijos apie Arseną Liupeną – patį linksmiausią ir žaviausią nusikaltimų genijų, savotišką nusikaltėlių pasaulio Šerloką Holmsą, galiausiai tapusį detektyvu.

Nepakartojami nuotyčiai, sudėtingi siužeto vingiai ir šmaikšti ironija įkvėpė ne tik naująjį „Netflix“ serialą „Lupin“ su talentinguoju Omaru Sy, bet ir tokias kultines juostas, kaip „Apgaulė“, „Oušeno vienuoliktukas“, Jameso Bondo seriją ir daugybę kitų.

NEMIRTINGA NUOTYKIŲ IR DETEKTYVO KLASIKA

Jeigu jums patinka A. Conan Doyle'io istorijos ar Agathos Christie detektyvai, privalote perskaityti ir „Arsenas Liupenas, vagis džentelmenas“.

OBUOLYS

nuo 2004

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-285-6

9 786094 842856

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir straipsniai nemokamai

Uždusinti žmogžudystės

KITI FORMATAI:

Audioknyga

Elektroninė knyga